

தேவன் கீரியை செய்கிறார் - நாம் பிரயாசப்படுகிறோம்

“பிரியமானவர்களே, ... அதிக பயத்தோடும், நடுக்கத்தோடும் உங்கள் இரட்சிப்பு நிறைவேறப் பிரயாசப்படுங்கள்; ஏனெனில், தேவனே தமது தயவுள்ள சித்தத்தின்படி விருப்பத்தையும் செய்கையையும் உங்களில் உண்டாக்கிறவராயிருக்கிறார்.” (பிலிப்பியர் 2:12,13)

சுவிசேஷ சபை, “பரம அழைப்புக்கு” அழைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அழைப்பை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறோம் என்பது நாம் அதை உணர்ந்து அதை விரும்பப்படத்தக்கதாக கருதுகிறோம் என்பதை குறிக்கிறது. நாம் பெற்றிருக்கிற அனைத்தையும் நாம் அர்ப்பணிப்பதில்தான் அதன் நிபந்தனை இருக்கிறது. இந்த நிபந்தனைகளை நாம் ஏற்றுக்கொண்டதின் மூலம், இப்படியாக நமக்கு கொடுக்கப்பட்ட மாபெரும் சந்தர்ப்பத்தை உயர்வாக மதித்தலை நாம் நிரூபிக்கிறோம். ஆகையால் தேவன் அந்த அழைப்பை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகிறார் என்பதாலேயே அந்த அழைப்பு நமக்கு வந்திருக்கிறது என்று நாம் உணர்ந்துகொள்கிறோம். ஆகையால் நமது “தொரிந்துகொள்ளுதலை உறுதிப்படுத்த” இந்த நிபந்தனைகளை நாம் புரிந்து கொள்ளுவது முக்கியமானதாக இருக்கிறது.

இதை இறுதிவரை நிறைவேற்ற நாம் சில வகையான வேலையை செய்ய வேண்டும் என்று நமது தலைப்பு வசனம் கூறுகிறது. நமது மீட்டிக்காக பிரயாசப்பட வேண்டும். நமது முயற்சிகள் இல்லாமல் மகிமைக்கு நம்மை எடுத்துச் செல்ல தேவன் நோக்கங்கொள்ளவில்லை. இந்த வெறும் முயற்சிகள் மட்டுமே நம்மை அங்கே கொண்டு செல்லாது என்பது உண்மைதான். ஆனால் மறுபுறம், நாம் கடுமையாக முயற்சிக்காவிட்டால் மகிமையானவைகளை நாம் பெறமாட்டோம். ஆகையால் பரிசுக்காக நாம் “பிரயாசப்படவேண்டும்,” “உழைக்க வேண்டும்,” “முயற்சிக்க வேண்டும்” என்பதே உபதேசமாக இருக்கிறது. தெய்வீக பிரமாணத்தை கைக்கொள்ள நாம் எவ்வளவுதான் முயன்றாலும் நமது வெறும் சிறந்த முயற்சி மற்றும் ஆசை வெற்றியை கொண்டு வராது. ஆனால் நம்மை அழைத்தவரே அதை நிறைவேற்ற செய்கையையும் விருப்பத்தையும் உண்டாக்குகிற வேலையை நம்மில் ஆரம்பித்திருக்கிறார் என்று நாம் உறுதியளிக்கப்படுகிறோம்.

ஆகையால் நாம் மட்டுமே நமது இரட்சிப்புக்காக வேலை செய்யவில்லை. தேவன் நம்மில் கிரியை நடப்பிக்கிறார். முன்னரே நம்மில் கிரியை ஆரம்பித்திருக்கிறார். உயிர்த்தெழுப்பும் வல்லமையுடன் இந்த உண்மையை அவரது வாக்குத்தத்தம் உறுதி பண்ணுகிறது. நாம் விரும்புவதற்கு மாத்திரம் அவர் நம்மில் கிரியை செய்யாமல், நாம் அர்ப்பணம் செய்தது போல நாம் கிரியை நடப்பிக்கவும் நம்மில் கிரியை நடப்பிக்கிறார் என்று அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார். அதாவது நல்ல நோக்கம் மட்டும் போதாது, நம்முடைய குணலட்சண அபிவிருத்திக்கு பிரயோஜனமாக இருக்கும்படி நமது நடைமுறை வாழ்க்கையில் அப்பியாசப் படுத்தப்பட வேண்டும். இப்படியாக தேவன் நம்மில் கிரியை நடப்பிக்கிறார். சபையை கட்டி எழுப்பவும் நமது “அழைப்பையும் தொரிந்து கொள்ளுதலையும் உறுதிப்படுத்தவும்” தற்காலத்தில் நாம் இப்படியாக தேவனுடன் உடன் வேலையாட்களாக இருக்கிறோம்.

பின்வாங்கிப் போனவனாக காணப்படாதபடி நாம் பயந்திருக்கக்கூடவோம்

“நமது இரட்சிப்புக்காக பயத்துடன்” பிரயாசப்பட வேண்டும் என்று அப்போஸ்தலர் நமக்கு அறிவுறுத்துகிறார். வேதவாக்கியங்கள் அறிவிக்கிறதாவது: “கர்த்தருக்குப் பயப்படுதலே (புயபக்தி) ஞானத்தின் ஆரம்பம்.” (நீதிமொழிகள் 9:10) சர்வ வல்லவரைப் பற்றிய நமது முதலாவது எண்ணம் அவரது மகத்துவத்தையும் நமது அற்பமான தன்மையையும் நினைப்பதாகும். அவரது திட்டத்தையும் ஏற்பாடுகளையும் நாம் அறிய வருவதால், இந்த வகையான பயம் மரியாதைக்கும் அன்புக்கும் இடங்கொடுக்கிறது. ஏனெனில் அவரது உபயோகமான ஏற்பாடுகளுக்கும் நோக்கங்களுக்கும் இசைவாக இருக்க இணங்குகிற அனைவரிடத்திலும் அவர் மிகுந்த கிருபையுள்ளவராக இருக்கிறார். அவர் மகிமையான திட்டங்களை தீட்டியிருக்கிறார் என்பதையும் அவை அனுதினம் கிரியை நடப்பிக்கின்றன என்பதையும் அதில் நமக்கும் பங்கு இருக்கிறது என்பதையும் நாம் காண்கிறோம். எனவே, இந்த வகையான பயம், அச்சத்தை நீக்குகிறது.

எனினும் கிறிஸ்தவ வழியில் முன்னேறாத கிறிஸ்தவ ஜனங்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் தப்பறையான போதகங்களினால் கட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களைக் குறித்து வேதவாக்கியங்கள் கூறுகிறதாவது: “அவர்கள் எனக்கு பயப்படுகிற பயம் மனுஷராலே போதிக்கப்பட்ட கற்பனையாயிருக்கிறது.” (ஏசாயா 29:13) தேவனைப் பற்றியும் அவரது குணலட்சணத்தை பற்றிய அறிவும் இவ்வகையான பயத்தை அகற்றும்.

நமது தலைப்பு வசனத்தில் “பயம்” மகிமையான வாக்குத்தத்தின் தேவையற்ற பயமாக காணப்படுகிறது. இந்த பயம் தெய்வீக சூழலில் பங்கு பெறுவதில் தோல்வி அடையும்படி செய்கிறது. “ஆனபடியால், அவருடைய இளைப்பாறுதலில் பிரவேசிப்பதற்கான வாக்குத்தத்தம் நமக்கு உண்டாயிருக்க உங்களில் ஒருவனும் அதை அடையாமல் பின்வாங்கிப் போனவனாக காணப்படாதபடிக்குப் பயந்திருக்கக்கூடவோம்” என்று அப்போஸ்தலர் நமக்கு ஆலோசனை கூறுகிறார். (எபிரேயர் 4:1)

நாம் உண்மையுள்ளவர்களாயிருந்தால் நமக்காக வைக்கப்பட்டிருக்கிறவைகள் எவ்வளவு மகத்தானதாகவும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவைகளாகவும் இருக்கின்றன என்பதை நாம் உணர்ந்து “அதிக பயத்தோடும் நடுக்கத்தோடும் நமது இரட்சிப்பு நிறைவேற பிரயாசப்படுவோமாக.” இல்லையென்றால் இந்த ஆச்சரியமான சந்தர்ப்பமாகிய கனம், மகிமை, சாகாமையை இழப்போம் என்பதையும் உணர்வோம். நாம் பெரிதாக விரும்புகிறதற்கு போதுமான அளவு மதிப்புடையதாக இருக்கக்கூடியதைக் குறித்த நமது மனோபாவம் அதன் மேல் அதிக அக்கறையுடன் இருப்பது தகுதியாயிருக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் பயம் என்பது நேரடியான நடுக்கத்தை குறிக்காதபடி நம்மை எச்சரிக்கை பண்ணுவதாக இருக்கிறது. பரிசுக்காக பந்தயத்தில் ஓடுவதற்கு நாம்

தைரியம் உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அது நமது முன்னேற்றத்தை தடுக்கக்கூடிய அல்லது பந்தயத்தை விட்டுவிடக்கூடிய எதையாவது நாம் அனுமதித்து விடக்கூடும். இந்த மார்க்கம் நமக்கு அழிவை ஏற்படுத்தும். மாபெரும் பரிசை உணர்ந்து, அது நம்மை விட்டு நமது விடாதபடிக்கு, நாம் அதை இழந்து விடாதபடிக்கு நாம் அச்சம் கொள்ளாமல் பயந்து இருக்க வேண்டும்.

நமது கர்த்தர் தமக்கு உண்டான பயபக்தியினிமித்தம் கேட்கப்பட்டார்

பயத்துடன் எப்பொழுதும் இணைக்கப்படுகிற அதே வகையான கவனிப்பு நம்முடைய கர்த்தரின் விஷயத்திலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அது குறித்து நாம் விசுவாசிக்கிறதாவது: “அவர் பலத்த சத்தத்தோடும் கண்ணீரோடும் விண்ணப்பம் பண்ணி, வேண்டுகல் பண்ணி, தமக்கு உண்டான பயபக்தியினிமித்தம் கேட்கப்பட்டார்” என்று அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார். (எபிரேயர் 5:7) தேவனுடைய சித்தத்தை நிறைவேற்றுவதில் தோல்வி அடைந்திருப்போமோ என்று அவர் பயந்தார். கனம், மகிமை மற்றும் சாகாமையை அடைவதற்காக பிதாவானவரின் சித்தத்தை பூரணமாக நிறைவேற்றுவதில் தாம் தவறியிருப்போமோ என்று பயந்தார். அவரது மரணம் இரண்டாம் மரணமாக இருக்குமோ என்று பயந்தார். அவரது பயபக்தியினிமித்தம் அவர் கேட்கப்பட்டு, அவர் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதை உறுதிப்படுத்த ஒரு தேவதூதன் அனுப்பப்பட்டார். அச்சத்தை அல்லது நடுங்கக்கூடிய பயத்தை பிதாவானவரிடம் அவர் அனுபவிக்காதது போல, அவரை நேசிக்கக்கூடிய அனைவரிடமும் அது இருக்க வேண்டும்.

“நமது இரட்சிப்பு நிறைவேற நாம் பிரயாசப்பட வேண்டும்” என்று நமது தலைப்பு வசனம் கூறும் போது, நாம் நாடுகிற பரிசு “ஒருவரும் பெருமை பாராட்டாதபடிக்கு கிரியைகளினால் உண்டானதல்ல” என்று இன்னொரு வசனம் கூறுகிறது. (எபேசியர் 2:9) எனினும் இந்த இரண்டு வசனங்களும் இசைவற்றதல்ல. நமது சொந்த இரட்சிப்புக்கு நமது கர்த்தரைப் போல தனியாக பிரயாசப்பட வேண்டும் என்று எந்த வேதவாக்கியங்களும் கூறவில்லை. கிறிஸ்துவின் பூரண கிரியை நமது கிரியைக்கு அடிப்படையாக இருக்கிறது. அவர் நம்மை விடுவித்திருக்காவிடில் நித்திய ஜீவனுக்காக நம்பிக்கையின் அடிப்படையே நமக்கு இருந்திருக்காது.

ஆகையால் நமது “பரம அழைப்பின்” பந்தயப்பொருளை நாம் அடைவது சில நிபந்தனைகளை சார்ந்திருக்கிறது. அதை அடைவது நமது சொந்த பூரணத்தையோ அல்லது நம்மால் செய்ய முடிகிற எதையுமோ சார்ந்து இருக்கவில்லை. நாம் அபூரணர் என்பதை அறிவதும், நமது மாபெரும் பரிசை தமது புண்ணியத்தை நம்மேல் சாட்டியதின் மூலம் நம் பிதாவானவரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதுமே அடிப்படையாக இருக்கிறது.

தேவனே, கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் இரட்சிப்பை அருளியிருக்கிறார். தேவனே நம்மை அவரிடத்தில் இழுத்து, சுயபலி மூலம் இயேசுவின் அடிச்சுவட்டை பின்பற்றும்படி நமக்கு கிருபை அளித்திருக்கிறார். நாம் காண்பித்திருக்கிறபடி, ஜாக்கிரதையுடனான பயத்துடன் நாம் நமது இரட்சிப்புகாக பிரயாசப்படுகிறோம். வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட கிருபை எப்பொழுதும் நமக்கு தேவை என்பதையும் நாம் உணருகிறோம். நீதிக்கான நமது பெரும் முயற்சிகள், விசுவாசத்தினால் நமக்கு சாட்டப்பட்ட கிறிஸ்துவின் நீதியின் புண்ணியத்தின் மூலம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டால் மட்டுமே தேவனுக்கு பிரியமாயிருக்கும் என்று நாம் நம்பிக்கை கொள்ளுகிறோம். (எபிரேயர் 4:16; எபேசியர் 2:8)